

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 767/2020
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради дуга и утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3633/19 од 02.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца АА из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3633/19 од 02.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3633/19 од 02.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1255/15 од 15.04.2019. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му плати – врати зајам у износу од 7.000 DM (7.000 немачких марака) по ручно писаној признаници – уговору о зајму од 24.01.2002. године, са обрачунатом каматом за период од 24.01.2002. године до 16.10.2017. године, уз претварање немачких марака у њихову противвредност у еврима на дан ступања на снагу ове европске монетарне јединице, у новчаној противвредности у износу од 5.850,35 евра, у динарској противвредности тог износа, те валуте, према стању на дан 16.10.2017. године, у износу од 696.040,71 динар, са законском затезном каматом на ту динарску противвредност, почев од 17.10.2017. године, па до исплате. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му плати – врати зајам у износу од 11.000 DM (11.000 немачких марака) по ручно писаној признаници – уговору о зајму од 23.05.2002. године, са уговореном каматом на тај износ од 6% месечно, за период од 23.05.2002. године до 23.08.2002. године, уз претварање немачких марака у њихову противвредност у еврима на дан ступања на снагу ове европске монетарне јединице, у новчаној противвредности у износу од 10.741,13 евра, у динарској противвредности тог износа, те валуте, према стању на дан 16.10.2017. године, у износу од 1.277.917,34 динара, са законском затезном каматом на ту динарску противвредност, почев од 17.10.2017. године, па до исплате. Ставом 3. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца

којим је тражио да се обавезе тужени да му плати – врати зајам у износу од 11.000 DM (11.000 немачких марака) по ручно писаној признаници – уговору о зајму од 23.05.2002. године, са уговореном каматом на тај износ од 6% месечно, за период од 23.05.2002. године до 23.08.2002. године, уз претварање немачких марака у њихову противвредност у еврима на дан ступања на снагу ове европске монетарне јединице, у новчаној противвредности у износу од 9.133,78 евра, у динарској противвредности тог износа, те валуте, према стању на дан 16.10.2017. године, у износу од 1.086.684,16 динара, са законском затезном каматом на ту динарску противвредност, почев од 17.10.2017. године, па до исплате. Ставом 4. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је он, као поверилац доспелог потраживања у чијим рукама се налази ствар туженог као његовог дужника, пословни простор – објекат бр. ..., постојећи на к.п. бр. .. КО ..., у Ул. ... (сада улица ... бр. ..), површине 67,78м², са припадајућим мокрим чвором и предпростором у приземљу, има право задржати ту ствар туженог, док му тужени не исплати потраживања утврђено у ставу првом, другом и трећем изреке пресуде, као и право да се наплати из вредности те непокретности туженог, што би тужени био дужан да призна и трпи. Ставом 5. изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж 3633/19 од 02.10.2019. године, ставом првим изреке, одбио жалбу и потврдио пресуду Основног суда у Лозници П 1255/15 од 15.04.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, као изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији ревидента, као изузетно дозвољеној, у смислу цитиране одредбе Закона.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је дуг, на основу више уговора о зајму, који су између парничних странака закључивани током 2002. године, а по тужби тужиоца поднетој суду дана 26.10.2015. године. Ревизија тужиоца усмерена је на разрешење чињеничних питања о доспелости његовог потраживања према туженом, а то није разлог за одлучивање о посебној ревизији.

Пошто у овом случају није потребно разматрање правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни уједначавање

судске праксе нити ново тумачење права, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужилац је тужбу поднео дана 26.10.2015. године, а вредност предмета спора је 9.000 евра (1.080.000,00 динара). Поднеском од 30.04.2018. године, тужилац је тужбу преиначио повећањем тужбеног захтева на износ од укупно 25.725,26 евра, у динарској противвредности.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Пошто је вредност предмета спора у овом имовинско-правном спору испод 40.000 евра, следи да ревизија тужиоца није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења, донео у смислу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић